

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ

Ματθίου Του αποστόλου

Έτος 8^ον Τεύχος 351

Η πίστη, η προσευχή και η νηστεία

Ένα ακόμα θαύμα του Χριστού μας περιγράφει σήμερα ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, το οποίο υπογραμμίζει, πέρα από τη σημασία της πίστεως, και την αξία της προσευχής και της ασκήσεως για την πνευματική μας ζωή. Πλησίασε, μας λέει η σημερινή περικοπή, ένας άνθρωπος τον Ιησού, και γονατιστός Τον παρακαλούσε να λυπηθεί και να σώσει το παιδί του, το οποίο σεληνιάζονταν και ταλαιπωρούνταν πολύ, γιατί συχνά φορές έριχνε τον εαυτό του στη φωτιά ή στο νερό. Απελπισμένος, απευθύνθηκε στους μαθητές του Χριστού, αλλά εκείνοι δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν το παιδί, οπότε κατέφυγε στον ίδιο τον Κύριο. Τότε ο Ιησούς είπε: “ Ω γενεά άπιστη και διεφθαρμένη, μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; έως πότε θα σας ανέχομαι; φέρτε μου το παιδί εδώ”. Και με ένα Του λόγο έδιωξε το δαιμόνιο και από εκείνη τη στιγμή το παιδί θεραπεύτηκε. Όταν οι μαθητές ιδιαιτέρως Τον ρώτησαν για ποιο λόγο δεν μπόρεσαν οι ίδιοι να διώξουν το δαιμόνιο, ο Χριστός τους απάντησε: “Εξαιτίας της απιστίας σας. Αλήθεια σας λέω, ότι εάν έχετε πίστη σαν το σπόρο του σιναπιού, θα πείτε σε αυτό το βουνό «μετατοπίσου από εκεί» και αυτό θα μετατοπιστεί, και τίποτα δεν θα σας είναι αδύνατο. Αυτό δε το γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία”. Η περίπτωση του σεληνιαζόμενου παιδιού δεν ήταν μια απλή υπόθεση σωματικής ασθένειας, όπως πολλά από τα θαύματα που είδαμε όλες τις προηγούμενες Κυριακές. Δεν ασθενεί το σώμα του ανθρώπου, ούτε απλά η ψυχή του, αλλά έχει καταληφθεί από το πονηρό πνεύμα, το οποίο πλέον εξουσιάζει και το νου και το σώμα του.

Η αδυναμία των μαθητών του Χριστού να θεραπεύσουν το παιδί δείχνει την ανάγκη για εντονότερη και ουσιαστικότερη πίστη. Για τον λόγο αυτό ο Κύριος τους αποκαλεί “γενεά άπιστη και διεφθαρμένη”, επειδή δεν έχουν ακόμα κατανοήσει ότι η πάλη και ο αγώνας τους δεν έχει να κάνει μόνο με τους ανθρώπους, αλλά με τα πνεύματα της πονηρίας, με τον “άρχοντα του αιώνος τούτου”, ο οποίος πάντα αντιστρατεύεται το έργο του Θεού. Στον αγώνα μας, επομένως τον πνευματικό, που συχνά φαντάζει άνισος και ανυπέρβλητος, έχουμε ανάγκη από πίστη σταθερή. Η

παρομοίωση που χρησιμοποιεί ο Χριστός αυτό θέλει να δηλώσει: ότι δεν έχει σημασία να νιώθουμε ότι πιστεύουμε πολύ, αλλά αρκεί το λίγο, σαν τον κόκκο του σιναπιού, αρκεί η πίστη μας αυτή να είναι σταθερή, δυνατή, ακράδαντη. Αν πιστέψουμε ότι ο Θεός βρίσκεται δίπλα μας και έχει τη δύναμη να μας βοηθήσει σε κάθε είδους πνευματικής δυσκολίας, τότε πράγματι στον αγώνα μας θα έχουμε τον ισχυρότερο σύμμαχο, τον νικητή του θανάτου, την πηγή της ζωής, τον Αναστημένο Κύριο. Ωστόσο, όπως υπογραμμίζει σήμερα ο ίδιος ο Χριστός, για να εξορίσουμε “τούτο το γένος” από τη ζωή μας, για να εκδιώξουμε τον πειρασμό που καθημερινά μας ταλανίζει, έχουμε ανάγκη από την προσευχή και τη νηστεία.

Η πίστη μόνη στον Θεό δεν αρκεί, αλλά χρειάζεται αγώνας πνευματικός, χρειάζεται άσκηση στη ζωή μας, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στην κακία που μας περιβάλλει αλλά και για εκδιώξουμε κάθε κακία που εμφωλεύει μέσα μας. Η προσευχή αποτελεί φυσική συνέπεια της πίστεως. Ο άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό, που αισθάνεται την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία Του, επιθυμεί συνεχώς, ει δυνατόν, να βρίσκεται σε κοινωνία μαζί Του. Και ο κατεξοχήν τρόπος της προσωπικής επικοινωνίας με τον Θεό δεν είναι άλλος από την προσευχή. Η προσευχή και η νηστεία αποτελούν μίμηση του Χριστού, ο οποίος μετά την Βάπτισή Του επί σαράντα ημέρες αποσύρθηκε στην έρημο, νηστεύοντας και προσευχόμενος στον Θεό – Πατέρα. Αν ο ίδιος ο θεάνθρωπος Κύριος νήστεψε, κατανοούμε πόσο απαραίτητη είναι η νηστεία για εμάς. Η νηστεία δεν βοηθά μόνο τον άνθρωπο στον αγώνα του για την χαλιναγώγηση των παθών, αλλά κάνει την προσευχή του ακόμα πιο δυνατή και τον καθιστά έτοιμο στο να ελκύσει αφ' ενός μεν την χάρη του Θεού, και αφ' ετέρου στο να αποκρούσει επιτυχώς κάθε προσβολή του αντικειμένου. Η νηστεία δεν αποτελεί αποστροφή προς τις τροφές, ούτε διαδικασία “εξαγνισμού”, μιας που καμία τροφή δεν θεωρείται ακάθαρτη. Η νηστεία αποτελεί άσκηση, δηλαδή μέσα από την εκούσια αποχή από συγκεκριμένες τροφές εξασκούμε το νου και την ψυχή μας στο να αντιστέκεται στους διάφορους λογισμούς και στις επιθυμίες. Με τον τρόπο αυτό, σε συνδυασμό πάντα με την προσευχή, σταδιακά καθαρίζεται η ψυχή από τους πονηρούς λογισμούς και τελικά προσεγγίζει ακόμα πιο πολύ τον Θεό. “Τούτο το γένος δεν βγαίνει, παρά μόνο με προσευχή και νηστεία”. Δυστυχώς, η προσευχή και η νηστεία έχουν τεθεί στο περιθώριο της ζωής, ακόμα και αρκετών από εμάς, που θεωρούμε τον εαυτό μας γνήσια τέκνα της Βασιλείας του Θεού. Η προσευχή όμως και η νηστεία δεν αποτελούν ούτε έθιμο, ούτε υποχρέωση, αλλά οφείλουν να είναι εκούσιες κινήσεις της καρδιάς μας προς τον Θεό. Η ακράδαντη πίστη στον Θεό, η προσευχή και η άσκηση μέσα από τη νηστεία, αποτελούν και σήμερα, που όλα γύρω μας κλονίζονται και τείνουν να καταρρεύσουν, τα εχέγγυα της πνευματικής μας ανόρθωσης.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας

Τον καθένα από μας τον βασανίζει το ερώτημα: τι θα γίνει με μας και τι μας περιμένει μετά το θάνατο; Μία σαφή απάντηση σ' αυτό το ερώτημα μόνοι μας δεν μπορούμε να την βρούμε. Αλλά η Αγία Γραφή και πρώτα απ' όλα ο λόγος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού μας αποκαλύπτουν αυτό το μυστικό. Μας το αποκαλύπτουν επίσης το απολυτικό και το κοντάκιο της μεγάλης αυτής γιορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου και οι εκκλησιαστικοί ύμνοι που ψάλλονται σ' αυτή τη γιορτή. Θέλω όλοι σας να καταλάβετε, γιατί ο θάνατος της Υπεραγίας Θεοτόκου και Παρθένου Μαρίας λέγεται Κοίμησή της. Ο μέγας απόστολος [Ιωάννης ο Θεολόγος](#) στο 20ο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως μιλάει για τον πρώτο και το δεύτερο θάνατο. Ο πρώτος μόνο θάνατος, ο οποίος είναι αναπόφευκτος για όλους τους ανθρώπους, περιμένει και τους αγίους και τους δικαίους. Αλλά ο δεύτερος, ο φοβερός και αιώνιος θάνατος, περιμένει τους μεγάλους και αμετανόητους αμαρτωλούς, οι οποίοι αρνήθηκαν την αγάπη και την δικαιοσύνη του Θεού και είναι καταδικασμένοι να βρίσκονται αιωνίως σε κοινωνία με το διάβολο και τους αγγέλους του. Στο Ευαγγέλιο του ίδιου μεγάλου αποστόλου και ευαγγελιστού Ιωάννου του Θεολόγου διαβάζουμε τα λόγια του Χριστού, τα οποία είναι πολύ στενά συνδεδεμένα με όσα γράφει η Αποκάλυψη: «αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. 5, 24).

Το ακούτε, το καταλαβαίνετε; Νομίζω ότι ακόμα και θα πρέπει να σας κινήσει την περιέργεια το γεγονός ότι όλοι όσοι υπακούουν στο λόγο του Χριστού και πιστεύουν στον Ουράνιο Πατέρα του, ο οποίος τον έστειλε, αμέσως μετά το θάνατο τους θα περάσουν στην αιώνια ζωή. Δεν υπάρχει λόγος να δικαστούν αυτοί που έχουν ζωντανή πίστη στο Θεό και υπακούουν στις εντολές του. Και στους μεγάλους δώδεκα αποστόλους είπε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός: «αμήν λέγω υμίν ότι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο Υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ» (Ματθ. 19, 28). Δικαστές και κατηγοροί θα είναι κατά την Φοβερά Κρίση του Θεού οι Απόστολοι του Χριστού και, βεβαίως, είναι τελείως αδύνατο να φανταστούμε να δικάζονται η Υπεραγία Θεοτόκος και Αειπάρθενος Μαρία, ο Βαπτιστής του Κυρίου Ιωάννης, οι μεγάλοι προφήτες του Θεού, ο Ηλίας και ο Ενώχ τους οποίους ζωντανούς τους πήρε ο Θεός στον Ουρανό, όλο το αμέτρητο πλήθος των μαρτύρων του Χριστού, οι δοξασμένοι από τον Θεό άγιοι αρχιερείς και θαυματουργοί με επί κεφαλής τον άγιο Νικόλαο, αρχιεπίσκοπο Μύρων της Λυκίας. Είναι αδύνατον ακόμα και να περάσει από το μυαλό μας η σκέψη πως θα

δικαστούν αυτοί, οι όποιοι άκουσαν από το στόμα του Χριστού: «Η βασιλεία του Θεού εντός υμών εστίν» (Λκ. 17, 21). Σ' αυτούς τους μεγάλους αγωνιστές του Χριστού, σαν σε πολύτιμους ναούς κατοικούσε το Άγιο Πνεύμα. Ακόμα και ζώντας στη γη, αυτοί βρισκόταν στην άμεση κοινωνία με τον Θεό, επειδή έτσι είπε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός: «Εάν τις αγαπήσει με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αυτώ ποιήσομεν» (Ίωάν. 14, 23).

Ή Υπεραγία Παρθένος Μαρία υπήρξε άχραντος ναός του Σωτήρος και σ' αυτήν κατοίκησε το Άγιο Πνεύμα και από την αγιότατη μήτρα της έλαβε το ανθρώπινο σώμα ο Υιός του Θεού, ο Οποίος κατέβηκε από τους Ουρανούς. Γι' αυτό ο σωματικός της θάνατος δεν ήταν θάνατος αλλά Κοίμηση, δηλαδή ένα άμεσο πέραςμα από τη Βασιλεία του Θεού εντός της στη Βασιλεία των Ουρανών και την αιώνια ζωή.

Μού ήρθε τώρα στο μυαλό και κάτι καινούριο. Σ' ένα από τα προηγούμενα κηρύγματα μου σάς έλεγα, ότι έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε, ότι και το σώμα της Υπεραγίας Θεοτόκου με τη δύναμη του Θεού έγινε άφθαρτο και ανελήφθη στους ουρανούς. Αυτό μάς λέει και το κοντάκιο της μεγάλης γιορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου: «Την εν πρεσβείαις ακοίμητον Θεοτόκον, και προστασίαις αμετάθετον ελπίδα, τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν ως γαρ ζωής Μητέρα, προς την ζωήν μετέστησεν, ο μήτραν οικήσας αιειάρθενον».

Προσέξτε: «τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν». Σκεπτόμενοι αυτό, ας θυμηθούμε και τι γράφει η Αγία Γραφή για το θάνατο του μεγαλύτερου προφήτη της Παλαιάς Διαθήκης, του Μωυσή στο 34ο κεφάλαιο του βιβλίου του Δευτερονομίου, ότι πέθανε σύμφωνα με το λόγο του Θεού στο όρος Νεβώ και τάφηκε στη γη Μωάβ. Ο τάφος του μεγάλου αυτού προφήτη έπρεπε να είναι για πάντα τόπος προσκυνήματος για όλο το λαό του Ισραήλ. Όμως στη Βίβλο διαβάζουμε, ότι: «ουκ οίδεν ουδείς την ταφήν αυτού έως της ημέρας ταύτης» (Δευτ. 34, 6). Όμως κατά τη [Μεταμόρφωση του Κυρίου στο όρος Θαβώρ](#) εμφανίστηκε ο Μωυσής στον Κύριο και Δεσπότη του τον Ιησού μαζί με τον [προφήτη Ηλία](#), ο οποίος αρπάχτηκε ζωντανός στους ουρανούς.

Νομίζω ότι δεν θα είναι αμαρτία αν θα πούμε, ότι το σώμα του μεγάλου Μωυσή, όπως και το σώμα της Υπεραγίας Θεοτόκου, με τη δύναμη του Θεού, έμεινε άφθαρτο. Γι' αυτό και ο τάφος του είναι άγνωστος. Να σκεφτόμαστε, αδελφοί και αδελφές μου, την μακάρια Κοίμηση της Υπεραγίας Παρθένου Μαρίας και να θυμόμαστε τα λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού: «Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμπαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ίωάν. 5, 24). Να μάς αξιώσει ο Θεός να γευθούμε και εμείς οι αμαρτωλοί τη μεγάλη αυτή χαρά, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, φ η δόξα και το κράτος συν τω ανάρχω αυτού Πατρί και τω Παναγίω Αυτού Πνεύματι εις τους αιώνας. Αμήν.